

РЕШЕНИЕ

№ 1344

гр. София, 13.01.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.12.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Анастасия Хитова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **10568** по описа за **2024** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С Решение №4249 от 25.09.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 2732/2024 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 108-ми състав е потвърдил Наказателно постановление (НП) № 23-4332-030253/12.12.2023 г., издадено от началника на сектор в отдел „Пътна полиция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на Й. И. Д., на основание чл. 178ж, ал. 1 пр. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДВП) са наложени кумулативно административни наказания „глоба“ в размер на 1 000 (хиляда) лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 (три) месеца за нарушение на чл. 58, т. 3 от ЗДВП.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр.чл.63в от ЗАНН, решението е оспорено от Й. И. Д., чрез процесуалния му представител-адв. М. Н., с искане да бъде

отменено, заедно с потвърденото с него НП.

Наведените касационни основания са нарушение на закона и за допуснати съществени процесуални нарушения-чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр.чл.63в от ЗАНН, аргументирани с доводи, че съдът неправилно е възприел и кредитирал само свидетелските показания на разпитаните по делото свидетели В. Й. В. и Р. Н. П., като същевременно не се е мотивирал защо не кредитира показанията на свидетелите на жалбоподателя. В съдебното производство не било изяснено какво е „движение в аварийната лента“ и колко метра можеш да се движиш преди да спреш. По съществото на спора излага, че водачът е отбил и е спрял в аварийната лента, с цел да предотврати настъпването на ПТП, както и поради изпадналите в ужас пътници в колата от притискащия ги камион.

В съдебно заседание пред Административен съд София-град, касаторът не се явява и не представлява, но от процесуалния му представител- адв. Н. на 10.12.2024 г. е депозирана молба за уважаване на жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител за участие в съдебно заседание, но чрез процесуалния си представител- юрк П. депозира преди това- на 5.12.24 г. писмени бележки, в които аргументира неоснователността на подадената жалба. Заявено е и искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от Софийска градска прокуратура, дава заключение за оставяне в сила на оспореното решение, като валидно, допустимо и правилно.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт подлежащ на касационен контрол и в законоустановения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Приетата за установена от СРС фактическа обстановка е, че 11.11.2023 г. Й. И. Д. е управлявал лек автомобил марка „Форд“, модел „Фиеста“ с рег. [рег.номер на

МПС] , движейки се в дясната пътна лента по автомагистрала „Т.“, с посока на движение от [населено място] към [населено място]. Като пътници в автомобила пътували и свидетелите С. Г. Б. и Н. Д. Ч.. На 7-ми километър Д. преминал в лентата за принудително спиране (т.нар. аварийна лента) и продължил движението си към [населено място], управлявайки автомобила и движейки се в нея. Движението му в лентата за принудително спиране било възприето от свидетелите В. В. и Р. П. - млади автоконтрольори в ОПП- СДВР, които от служебния автомобил подали звуков и светлинен сигнал на касатора да спре. Била извършена проверка, в хода на която не били установени повреда на превозното средство или здравословен проблем на водача или пътниците.

За констатираното нарушение, свидетелят В. съставил акт за установяване на административно нарушение с бл. № 1082989 за нарушение по чл. 58, т. 3 от ЗДвП. Актът бил предявен за запознаване на Д., който го подписал, но възразил, че бил притискан от товарен автомобил отзад, поради което преминал в аварийната лента. Допълнителни възражения не постъпили.

Въз основа на съставения АУАН, началникът на сектор ОПП при СДВР, издал Наказателно постановление № 23-4332-030253/12.12.2023 г., с което на Д., с което на основание чл. 178ж от ЗДвП наложил на жалбоподателя кумулативно административни наказания „глоба в размер на 1 000 /хиляда/ лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/ месеца за нарушение на чл. 58, т. 3 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице съществени процесуални нарушения и правилно е приложен законът.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства по чл. 219, ал. 1 АПК и АССГ възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка.

Съдът е провел съдебното следствие по начин, който да обезпечи всестранното и пълно изясняване на всички обстоятелства по случая и разкриване на обективната истина, като по делото са разпитани всички лица, имащи отношение по случая, разгледани и обсъдени са всички писмени доказателства. Не се споделя довода на касатора, че решението на СРС се основава само на показанията на проверяващите.

Суверенно право на решаващия съд е да даде вяра на едни и да отхвърли други доказателства, които им противоречат. Във всички случаи обаче съдът е длъжен да вземе решението си по вътрешно убеждение, което не е произволно, а основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, като се ръководи от закона (чл. 14, ал.1 от НПК). Като продължение на този основен принцип в наказателния процес императивната разпоредба на чл. 305, ал.3 от НПК задължава съда да изложи съображения защо приема едни доказателства за достоверни и достатъчни, а други доказателствени източници, кореспондиращи на конкретната защитна теза, отхвърля. В случая въззивната инстанция е обсъдила подробно свидетелските показания на жалбоподателя и се е аргументирала защо от тях не е установява здравословен проблем на пътници в автомобила по смисъла на чл.58, т.3 от ЗДвП.

Съгласно разпоредбата на чл.58, т.3 от ЗДвП, при движение по автомагистрала на водача е забранено да се движи или спира в лентата за принудително спиране, освен при повреда на ППС, както и при здравословни проблеми на водача или пътниците в превозното средство. Санкционната норма на чл. 178ж от ЗДвП предвижда, че водач, който се движи в лентата за принудително спиране по автомагистрала, без да са налице изключенията на чл.58, т. 3 от ЗДвП, се наказва с лишаване от право да управлява МПС за срок от три месеца и глоба от хиляда лева.

Във въззивното съдебно производство и в хода на проведеното административнонаказателно производство е установено, че жалбоподателят е управлявал лек автомобил марка „Форд“, модел „Фиеста“ с рег. [рег.номер на МПС] , в лентата за принудително спиране (аварийна лента), без да има здравословни проблеми и без повреда на превозното средство на посочените в АУАН и в НП място, дата и час. Установените факти субсумират състава на административно нарушение, за което същият е привлечен към административнонаказателна отговорност.

По делото не са установени факти, които да сочат на маловажност по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а и разпоредбата на чл. 189з от специалния приложим закон- ЗДвП изключва приложението му.

С оглед гореизложеното и поради липсата на релевираните с жалбата касационни основания на чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния

кодекс, и на други такива, за които АССГ следи служебно, касационната жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна, а оспореното въззивно съдебно решение – оставено в сила.

При този изход на спора, предмет на делото, основателно се явява искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение-чл.63д, ал.4 ЗАНН. При съобразяване с реално осъществяваната защита чрез депозиране на писмени бележки по делото, невисоката фактическа и правна сложност на делото, съдът определя възнаграждението в минималния установен в чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ размер-80 лева.

Волен от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XII касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №4249 от 25.09.2024 г., постановено по административнонаказателно дело № 2732/2024 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА Й. И. Д. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 80 (осемдесет) лева, юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано и/или протестирано.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: